

ПРОЛОГ

— Геть з дороги, придурку!

Я відскакую назад. Автомобілі мчать повз, гучні й надокучливі, у сліпучих спалахах світла й барв. Дихання, тремке від паніки, підступає до горла, поки я плентаюся вздовж узбіччя.

Це сон.

За кермом цих автівок сидять люди, деякі визирають з вікон, спрямовуючи на мене якийсь прилад. Вони вдихають повітря. Витріщаються, регочуть і викрикують уривки слів у присмерк вечора.

Це не може бути правдою.

Зриваюся на біг, приплив запаморочення струменить жилами. Звук мого серцебиття, що майже вибухає у вухах, підкошує ноги з кожним поспішним кроком. Навколо стільки шуму, хаосу. На ходу розстібаю протирадіаційний костюм — усередині задуха. Здираю його з себе й тягнуся до маски.

Спотикаюся.

Звук гучного гудка лякає мене, і я ледь не зашпортуюся об поліетилен, що збився навколо щиколоток, оголюючи закривавлені груди та штани. Холодне повітря обпікає шкіру.

Не встигши до кінця обміркувати все, зриваю маску — останній захисний бар'єр.

Жадібно хапаю повітря, вдихаючи на повні груди, дозволяючи морозу наповнити мої легені вперше за десятиліття. Боже, це дивовижно. Неперевершено. Впиваюся

ним, як водою, як поживою, насолоджуючись землистим зимовим мускусом, про який давним-давно забув.

Потім я відчуваю запах того, що криється під ним, — щось їдке. Якись випари. Серце стугонить від страху.

О боже... випари.

Бредфорд мав рацію.

Я припустився фатальної помилки.

Хапаюся за горло й завмираю в очікуванні смерті. Грудну клітку стискає, легені хриплять. Коліна підгинаються, і я гепаюся на гравій. Автомобілі проїжджають повз, оббризкуючи мене багнукою та брудом. Крізь затуманений зір бачу, як один із них сповільнюється поруч; за мить у полі зору з'являються чийсь ноги. Вони наближаються, моє дихання пришвидшується.

— Пане? Ви в порядку, пане? — Чоловічий голос, схожий на голос Бредфорда. — Гадаю, у вас панічна атака. Я наберу 911.

Голос стихає, а я знеможено падаю, судомно хапаючи повітря. Токсичні пари поглинають мене, висмоктують життя. Згортаюся в позі ембріона й, коли все навколо занурюється в темряву, нерозбірливо шепочу:

— Лотос...

Чорний Лотос зазнав поразки.

ПЕРШИЙ РОЗДІЛ

Сідні

Я не зумисне оголилася перед сусідкою.

Лиш вибігла забрати пошту, тож халат здався мені цілком прийнятним вбранням. Сусіди звикли бачити мене в замурзаних фарбою піжамних штаних, різноманітних шапках, непарних шкарпетках і безрозмірних футболках з принтами дев'яностих. Здебільшого — все це водночас.

Тож халат здавався на щабель вище.

Я була задоволена.

Але тоді я послизнулася на льоду й розпростерлася на під'їзній доріжці, навпроти оселі Лорни Гібсон. Добре хоч була в білизні, та пояс розв'язався і груди випадково вискочили, змусивши стареньку схопити розарій¹ і з десяток разів перехреститися.

Я акуратно вмощую дівчаток на місце і зводжуся на ноги, стогнучи від тупого болю в куприку. Махаю Лорні, яка зронила свою пошту і втупилася в небо, вочевидь молячись, щоб сам Господь мене покарав.

— Зі мною все гаразд! — виukuю надміру бадьоро. Вона ігнорує мене, продовжуючи скандувати «Аве Марія». — Леопардові трусики зараз на розпродажі у *Victoria's Secret*, раптом вам цікаво. Дуже гарно дихають!

¹ Розарій — традиційні католицькі чотки, а також молитва, що читається за цими чотками. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.

Лорна ахає, тримаючи руку на серці, хитаючи головою в мою сторону з протилежного боку двору. Виглядає так, ніби ладна власноруч провести наді мною обряд екзорцизму.

— Безбожне дитя, — бубонить, хапає пошту й стрімголов тікає в хату.

Сідні Невілл. Богохульна повія з провулка Браярвудлейн.

Хихикаю собі під ніс, зовсім не беручи до серця. Лорна зненавиділа мене відтоді, як кілька років тому я ввічливо відмовилася від її запрошення приєднатися до Біблійного клубу. Припускаю, що це щось на кшталт книжкового клубу, тільки з однією книгою — Біблією.

З огляду на те що мені подобається читати дарк-романи з детальними описами сексу й добірною лайкою, впевнена: я сиділа б там знуджена й гадала, коли ж Адам і Єва нарешті дадуть жару.

— Сідні, ти в нормі?

Масажую зад, тоді щільніше затягую халат і повертаюсь до будинку навпроти. Гейб вистромлює голову з-за дверей з москітної сітки зі стурбованим обличчям.

Криво всміхаюся, стенаючи плечима.

— Та знаєш, дістаю літніх жіночок, не випивши ранкової кави. Все як завжди.

— Бунтарка, — підморгує, підперши ліктем раму. — Ти не постраждала?

— Лише моя гордість і блискуча репутація.

— Отже, все гаразд.

— Все чудово. — Щирюся. — Як щодо марафону «У Філадельфії завжди сонячно»¹ сьогодні?

¹ «У Філадельфії завжди сонячно» (англ. *It's Always Sunny in Philadelphia*) — американський комедійний ситком.

Він тицяє в мене пальцем.

— Зробиш соус для тако — і домовилися.

Згідливо салютую йому і спостерігаю, як він повертається в дім.

Гейб Веллінгтон — мій найкращий друг. Ми як брат і сестра, оскільки зростали разом останні двадцять шість років. Ми з батьками переїхали до цього будинку, коли мені було всього три. Торік я його викупила, бо тато пішов на пенсію і захотів втілити свою заповітну мрію — жити на полі для гольфу. Гейб виріс у сусідньому будинку зі своїм батьком і мачухою.

Й Олівером.

Але про нього ми більше не говоримо.

Мачуха Гейба померла понад десять років тому, а батько, Тревіс Веллінгтон, знову оженився й переписав будинок на сина.

Отож ми й досі сусіди, друзі й усе ще разом ухвалюємо жахливі рішення.

Заходжу в дім і мимохідь переглядаю виписки з картки й рахунки за комуналку. Зсуваю окуляри в темній оправі на перенісся, пригадуючи ті дні, коли я з нетерпінням чекала на пошту — адже тоді приходили передплатений журнал «Молодіжний ритм»¹ та конверти з грошима від бабусі.

Моя смугаста кішка Алексіс муркоче, кружляючи довкола ніг. Поправляю розпатлану гульку й нахиляюся, щоб підняти кицьку на руки. З рудою кішкою під рукою прямую до свого кабінету, налаштована розібратися

¹ «Молодіжний ритм» (англ. *Teen Beat*) — американське підліткове видання про попкультуру, музику й кіно в 1970-х — на початку 1990-х рр.

з електронною поштою й узятися до роботи. Насамперед я графічна дизайнерка, яка спеціалізується на створенні вебсайтів для клієнтів. Зрештою, саме цим я заробляю на життя.

А ще я малюю.

Малювання — моє справжнє захоплення, і я вдячна, що воно приносить додаткову копійчину, яка спонсорує мою кавову залежність і колекцію пікантних книжок. Кілька моїх робіт показували в галереях та на аукціонах. Я беру участь у ремісничих ярмарках і виставках майстрів, а також приймаю індивідуальні замовлення через свій інтернет-магазин на *Etsy*¹.

У багатьох сенсах це життя мрії. Я незалежна, працюю з дому й займаюсь улюбленою справою. А у вихідні часом підробляю барменкою, щоб удавати, ніби моє соціальне життя не обмежується фейсбуком та кішкою.

Але не буду лукавити й стверджувати, що все ідеально: відчуття самотності підкрадається частіше, ніж хотілося б. Батьки мешкають за годину звідси, а сестра Клементина живе своїм життям із маленькою донечкою, проходячи через нелегке розлучення.

Увімкнувши ноутбук і вмостившись із горнятком кави, беруся до роботи, гортаючи електронні листи та переписуючись з одним із моїх улюблених авторів романів, якому мені випала честь оформити вебсайт.

Тягнуся до телефона, щоб увімкнути плейліст «*Лорд Хурон*»², та ненароком зачіпаю ліктем Алексіс. Вона зіскакує зі столу й при цьому перекидає мою каву.

¹ «Етсі» (англ.) — інтернет-майданчик для продажу хендмейду й винтажних товарів.

² «Лорд Хурон» (англ. *Lord Huron*) — американський інді-рок-гурт.

— Тряся! — лаюсь, усвідомивши, що моє арабське моко розлилося на купку картин, недбало покинутих біля робочого місця. — Ні, ні, ні!.. — швидко реагую, хапаю стару футболку й поспішаю назад до місця трагедії. У мене перехоплює подих, щойно бачу малюнок, що взяв на себе головний удар.

Портрет Олівера Лінча.

Мого найкращого друга дитинства.

Зведеного брата Гейба.

Маленького хлопчика, який зник четвертого липня майже двадцять два роки тому і якого відтоді більше ніхто не бачив.

Гарячково намагаюсь витерти портрет, сльози набігають на очі.

Тільки не цей. Будь ласка, тільки не цей.

Я присвятила вісім довгих місяців роботі над цією картиною. В її основі лежить згенерована комп'ютером зістарена світлина Олівера, розповсюджена ЗМІ.

Це зображення того, як він міг би виглядати зараз, якби був живий.

Футболка вбирає темну рідину, і я споглядаю, як та всотується в бавовну, а тоді відкладаю її й проводжу пальцем уздовж лінії його підборіддя. Минуло понад два десятиліття, проте рана досі не загоїлася. Серце досі шемить від думки про хлопчика зі світло-каштановим волоссям та очима кольору заходу сонця. Я все ще чую його сміх і уявляю заляпаний брудом комбінезон.

Інколи, присягаюсь, я *відчуваю* його присутність або чую, як він шепоче моє ім'я...

Сід.

Колишня спальня Олівера суміжна з моїм кабінетом, який у дитинстві був нашою з сестрою ігровою кімнатою.